

Cultures

TEATRE | MÚSICA | LLETRES | DANSA | ART | TRADICIONS | CINE | TELEVISIÓ

A FLOR DE PELL ▶ Des de la insinuació de la música composta fa anys i des de la proximitat de la paraula escrita fa quatre dies, Manel Camp i Pep Garcia van inaugurar la temporada escènica de Sallent amb un espectacle que rememora els sentiments i les vivències del confinament

OSCAR BAYONA

Manel Camp va interpretar quinze temes de la seva trajectòria i Pep Garcia va llegir parts del seu dietari

El grup sallentí Diaforé va ballar dos temes del pianista i les fotografies de Mari Calvo van lluir a la pantalla

El manresà va tocar aquest tema acompanyat a l'escenari per nou ballarines que feia vuit anys que no actuaven juntes: el grup sallentí Diaforé va executar una delicada coreografia amb nou cadires i va simbolitzar amb el seu particular retrobament la vital necessitat de l'existència comunitària. El grup va tornar a aparèixer posteriorment en una nova col·laboració que els dos intèrprets van agrair de forma especial.

Camp va continuar amb *Kur-saal*, que va sonar el 2007 en la inauguració del teatre de la capital bagenca, i *Poesia secreta*, una obra molt especial per al seu autor, que va formar part del primer projecte en solitari que va emprendre fa ja molts anys. I si algú esperava un punt final amable, es va trobar amb un títol inesperat, *Desassossec*. Cadascuna de les peces, Camp les va explicar a través d'uns textos projectats a la pantalla de l'escenari, i per a la darrera va escriure: «Sentiment constant durant tot aquest temps, i aquestes darreres setmanes encara més accentuat». El pianista va declarar la seva estima per una obra que ha versionat amb Josep Mas Kit-flus, amb Matthew Simon i en solitari. Les darreres paraules, però, van ser d'esperança: «Espero que tots plegats trobeu l'assossec després de la tempesta».

«Quin dia és avui?»

Quan el piano descansava, Garcia prenien la paraula i ressuscitava d'un passat massa proper les vivències insospitades i els alts i baixos anímics de tantes i tantes jornades d'enclaustrament domèstic. «Recordeu quan no sabíem ni el dia que era?», va preguntar retòricament. Alterant l'ordre cronològic de les entrades del seu dietari, l'escriptor va reclamar un moment d'atenció per viatjar a la primavera i dedicar uns instants a rememorar una vida indesitjada. Amb les fotografies de la sallentina Mari Calvo projectades sobre el fons de l'escenari, el manresà recitava passatges del diari personal d'uns dies el record dels quals, no ens enganyem, encara ens angoixa. Amb un to distès i incisiu, però conscient que l'astorament encara ens pinta la cara.

Les ballarines del grup sallentí Diaforé es van retrobar dansant un parell de composicions interpretades pel pianista Manel Camp

Manel Camp i Pep Garcia pinten el retrat dels sentiments del confinament

▶ El pianista i l'escriptor manresans van estrenar ahir a Sallent l'emotiu muntatge «(Re) Trobament»

Crònica

Toni Mata i Riu SALLENT

Cal que hi hagi butaques buides perquè els espectadors puguin asseure's a les altres. Una de les nombroses paradoxes que posa de manifest l'espectacle *(Re) Trobament*, amb el qual dos manresans –el pianista Manel Camp i l'escriptor i articulista de Regió7 Pep Garcia– van inaugurar ahir al vespre el tercer aniversari de la programació escènica de l'Espai Cultural de la Fàbrica Vella de Sallent. Un muntatge emotiu, facturat des dels racons més profunds de l'esperit, després de llargs mesos de confinament, pors i incerteses. Un concert que interpel·la directament els estats d'ànim que tots i cadascun de nosaltres vam viure en aquelles interminables setmanes de març, abril i maig en

què la vida va passar de cinquena a punt mort en qüestió d'hores.

«És el retrocés el que dona a l'home l'empenta per avançar»: amb aquesta frase de l'escriptor austríac Stefan Zweig, projectada sobre la pantalla que va servir de teló de fons del concert, es va iniciar una vetllada que va convocar tots els nostres fantasmes interiors per exorcitzar-los amb la música i el verb, amb una col·lecció de quinze composicions de Camp, belles, colpidores, intenses, i els records que, en forma de sentències i reflexions, va rescatar Garcia del dietari que va escriure durant la primavera i que enviava, cada dia puntual a les 8.45 h, als seus contactes de WhatsApp. «Eres el meu despertador», li va confessar un amic.

Els dos protagonistes del concert es van veure les cares per primer cop després del 12 de març quan, ahir al matí, Camp va aterrar a l'aeroport del Prat procedent de Mallorca, on viu el pianista. Feia

gairebé mig any de les abraçades del darrer cop, sis mesos de trucades i pantalles: però la complicitat no s'extingeix fàcilment per molta distància que un virus posés entremig dels dos creadors.

Manel Camp no necessita presentacions, però si algú vol copsar l'ànima de la seva trajectòria musical pot començar escoltant les quinze peces que va regalar a un públic entusiasmada des del primer minut. Va començar amb *Ja n'hi ha prou*, un tema que esdevé alhora reivindicació de la llengua i denúncia de les injustícies.

El pianista va interpretar *Claror*, un tema del centenari de la *Solitud* de Víctor Català; *Ainara*, sintonia de la cursa de cavalls pirinenca del mateix nom; *Babaouo*, de la banda sonora del film de Dalí enregistrat el 1997 per Manuel Cusó-Ferrer; *Cul de sac*, gravat amb Jordi Camp i Lluís Ribalta per al disc *Primer viatge*, del 1985, i que remet a la situacions sense sortida on la vida ens porta a vegades;

Solidaritat catalana, del projecte «Ressorgir» creat amb motiu del centenari de les Bases de Manresa; *Anhels*, del projecte *Coratge*, dedicada al seu fill Pau, mort recentment; *Rosebud*, que va compondre per a l'exposició sobre Orson Welles que va muntar el recordat col·lectiu bagenc Quaderns de Taller, i *Natura*, del musical *Més enllà d'un bosc*, pel qual va escriure la lletra Enric Llor i que invoca a cuidar el planeta.

Totes i cadascuna de les peces expliquen no tan sols la categoria musical de Camp, sinó que connecten l'espectador amb els símptomes dels temps estranys que estem vivint a través de la mirada lúcida i poètica de la música. El pianista va continuar amb *Fallaires*, del ballet *Canigó* estrenat fa 24 anys, en homenatge a la cultura popular, i *Comiat*, una peça que va compondre com a material pedagògic i que va retre un sentit tribut a les persones que han traspasat aquest any.